

Usnesení

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Danuše Červenkové a soudkyň JUDr. Věry Sýkorové a JUDr. Olgy Bokotojové ve věci žalobce: Fond národního majetku ČR, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábř. 42, zastoupen JUDr. Karlem Codlem, advokátem se sídlem Praha 5, U Nikolajky 5, proti žalovaným: 1/ Věra Ř. bytem zastoupena JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Praha 2, Sokolská 60, 2/ Ing. Pavel M. správce konkursní podstaty společnosti US GIFT, spol. s r.o., se sídlem Strýčice, okr. České Budějovice, zastoupen Mgr. Klárou Sovovou, advokátkou se sídlem Praha 9, ul. Vidlák 354, o neplatnost zástavního práva, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. srpna 2002, č.j. 25 C 4/97-153,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se z r u š u j e a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na určení, že zástavní právo pro Věru Ř. bytem zřízené zástavní smlouvou uzavřenou dne 19.4.1994 mezi zástavním věřitelem Věrou Ř. r.č. a zástavcem US GIFT, s.r.o., se sídlem Strýčice, okr. České Budějovice, IČ 45787344, váznoucí k zajištění pohledávky ve výši 30.000.000,- Kč s příslušenstvím na nemovitosti ve vlastnictví Fondu národního majetku České republiky, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábř. 42, PSČ 128 00, IČ 41692918 – objektu bydlení č.p. na pozemku číslo parcely zastavěná plocha, objektu bydlení číslo parcely na pozemku číslo parcelním zastavěná plocha, a na pozemcích číslo parcely zastavěná plocha, číslo parcely, zastavěná plocha, a číslo parcely ostatní plocha, ostatní komunikace, vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem Praha-město pro obec Prahu, katastrální území, neexistuje. Rovněž zamítl žalobu na určení, že zástavní právo pro Věru Ř. r.č. bytem zřízené zástavní smlouvou uzavřenou dne 26.10.1995 mezi zástavním věřitelem Věrou Ř. r.č. a zástavcem US GIFT, s.r.o., se sídlem Strýčice, okr. České Budějovice, IČ 45787344, váznoucí k zajištění pohledávky ve výši 8.000.000,- Kč s příslušenstvím na nemovitostech ve vlastnictví Fondu národního majetku České republiky, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábř. 42, PSČ 128 00, IČ 41692918 – objektu bydlení č.p. na pozemku č.p. zastavěná plocha, objektu bydlení číslo parcely na pozemku číslo parcely zastavěná plocha, a na pozemcích číslo parcely, zastavěná plocha, na pozemcích číslo parcely zastavěná plocha, a číslo parcely, ostatní plocha, ostatní komunikace, vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem Praha-město pro obec Prahu, katastrální území, neexistuje. Uložil žalobci, aby nahradil první žalované náklady řízení ve výši 12.900,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce a druhému žalovanému náklady řízení ve výši 10.300,- Kč do tří dnů od právní moci k rukám jeho právního zástupce.

Při rozhodování vycházel soud I. stupně ze zjištění, že žalobce, který je vlastníkem výše uvedených nemovitostí, prodal původně žalovanému úpadci US GIFT, s.r.o.,

podle smlouvy o prodeji podniku ze dne 1.3.1994 tyto nemovitosti a kupující zaplatil 1/10 sjednané kupní ceny. Smlouva o prodeji podniku zanikla na základě odstoupení od smlouvy ze strany žalobce dne 23.10.1995, jak bylo zjištěno z rozsudku Krajského obchodního soudu v Praze ve věci 14 Cm 20/97 ze dne 4.9.1997, který byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ve věci 1 Cmo 139/99. Dne 19.4.1994 byla mezi úpadcem US GIFT, s.r.o., jako zástavcem a Věrou Ř. [REDAKCE] jako zástavní věřitelkou uzavřena zástavní smlouva, ve které předmětem zástavního práva jsou uvedené nemovitosti. Tato zástavní smlouva byla uzavřena k zajištění pohledávky a jejího příslušenství, vzniklé na základě smlouvy o půjčce ve výši 30.000.000,- Kč, uzavřené dne 19.4.1994 mezi zástavcem a zástavním věřitelem. Smlouva byla podepsána za US GIFT, s.r.o., Jirím M. [REDAKCE] a Romanem M. [REDAKCE]. Dne 26.10.1995 pak byla uzavřena zástavní smlouva mezi úpadcem US GIFT, s.r.o., jako zástavcem a Věrou Ř. [REDAKCE] jako zástavní věřitelkou; předmětem zástavy jsou opět sporné nemovitosti. Notářským zápisem zn. N 307/95 a NZ 274/95, sepsaným dne 23.10.1995, bylo prokázáno, že jednostranné odstoupení od smlouvy bylo osvědčeno při schůzce účastníků, a to místopředsedy výkonného výboru FNM ČR Ing. Michala H. [REDAKCE], člena výkonného FNM ČR Ing. Karla Z. [REDAKCE] a Radomíra T. [REDAKCE] jednatele US GIFT, s.r.o., přičemž tomuto jednání byla přítomna také zástavní věřitelka Věra Ř. [REDAKCE]. Soud I. stupně čerpal zjištění i z příjmového dokladu, z jehož obsahu zjistil, že úpadce US GIFT, s.r.o., přijal od Věry Ř. [REDAKCE] částku 30.000.000,- Kč jako bezúročnou půjčku s tím, že doklady jsou uloženy u pana T. [REDAKCE] v trezoru. Po zhodnocení všech těchto skutečností, dospěl soud I. stupně k závěru, že žalobce má na požadovaném určení naléhavý právní zájem ve smyslu ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř., neboť na základě odstoupení od kupní smlouvy je vlastníkem dotčených nemovitostí a zástavní smlouvy ho podstatně omezují ve vlastnictví k věci. Dovodil, že zástavní právo zástavní věřitelky prvé žalované platně vzniklo, protože při uzavření první zástavní smlouvy ze dne 19.4.1994 byly splněny podmínky pro vznik zástavního práva podle ustanovení § 151b odst. 1 a 2 a 3 obč.zák. a vklad zástavního práva byl po právu vložen do katastru nemovitostí. Konstatoval, že „žalobci se nepodařilo zpochybnit podpis US GIFT na předmětné smlouvě o prodeji podniku, tzn. že tato smlouva byla platně uzavřena a v době podpisu zástavní smlouvy ze dne 19.4.1994 byla US GIFT vlastníkem předmětných nemovitostí. V době uzavření zástavní smlouvy dne 26.10.1995 již došlo k platnému odstoupení žalobce od smlouvy o prodeji podniku, avšak soud I. stupně dovodil, že ve smyslu ustanovení § 151d obč.zák. před novelou zástavní věřitelka byla v dobré víře v tom smyslu, že měla za to, že zástavce tj. US GIFT, je oprávněn věc zastavit, neboť prvá žalovaná se sice z části účastnila jednání dne 23.10.1995, ovšem domnívala se, že se jedná o možnost dalšího jednání o způsobu doplacení kupní ceny žalobci, proto i ze strany US GIFT bylo nadále odstoupení od smlouvy ze strany žalobce zpochybněno a bylo fakticky postaveno na jisto, kdy k odstoupení došlo, až na základě citovaných soudních rozhodnutí. Prvá žalovaná se o odstoupení od smlouvy dozvěděla až následně, kdy v katastru nemovitostí byl jako vlastník předmětných nemovitostí zapsán opět žalobce. Soud I. stupně dospěl k závěru, že i druhá zástavní smlouva byla platně uzavřena“. Konstatoval také, „že žalobci se nepodařilo prokázat, že nedošlo k platnému uzavření hlavních závazků, tj. smluv o půjčce ze dne 19.4.1994 a ze dne 26.10.1995, neboť poskytnutí půjček bylo doloženo pokladními doklady, účetnictvím US GIFT, zápisy v katastru nemovitostí a výpověďmi svědků. S ohledem na vztahy mezi jednatelem US GIFT hodnotil výpověď svědků M. [REDAKCE] a M. [REDAKCE], kteří popírali, že by došlo k faktickému předání peněz, jako nevěrohodné. Pokud jde zdroj peněz ze strany prvé žalobkyně, konstatoval, že nebylo předmětem tohoto řízení zkoumat, jakým způsobem prvá žalovaná peníze nabyla“. Soud I. stupně se dále zabýval i námitkou promlčení se závěrem, že tato námitka není důvodná, neboť žalobce se svým návrhem ze dne 9.1.1997 domáhal určení, že zástavní právo neexistuje, a po upřesnění žaloby nezměnil svá skutková tvrzení,

uvedená v původním žalobním návrhu, ani žalobní petit tak, aby bylo možné dovodit, že došlo také k podstatné změně skutkových tvrzení, která by opodstatňovala vznesenou námitku promlčení. Žalobu proto zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle úspěchu žalovaných ve věci s odkazem na § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání, ve kterém vytýkal soudu I. stupně, že dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Má zato, že v řízení bylo prokázáno, že předmětná zástavní práva byla do katastru nemovitostí zapsána v době, kdy byl v katastru nemovitostí jako vlastník dotčených nemovitostí zapsán úpadce, jenž k nim nabyt vlastnické právo na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 1.3.1994, kterou žalobce prodal společnosti US GIFT, s.r.o. podnik, vymezený v privatizačním projektu státního podniku Stavby silnic a železnic Praha, jehož součástí byly i nemovitosti zatížené shora uvedenými zástavními právy. V uvedené smlouvě ze dne 1.3.1994 se společnost US GIFT, s.r.o., zavázala zaplatit za prodej podniku kupní cenu ve výši 125.000.000,- Kč a z této částky úpadce před podpisem smlouvy zaplatil částku odpovídající 10% sjednané kupní ceny, tj. 12.500.000,- Kč, zatímco zbytek ve výši 112.500.000,- Kč byl splatný do 1.6.1994. Vzhledem k tomu, že úpadce tuto částku nezaplatil, žalobce dne 23.10.1995 od smlouvy o prodeji podniku odstoupil. Na základě notářského zápisu o odstoupení od smlouvy pak zapsal Katastrální úřad Praha-město vlastnické právo k výše popsáním nemovitostem zpět na žalobce. Společnost US GIFT, s.r.o., pak následně podala proti žalobci žalobu o určení vlastnického práva k těmto nemovitostem, přičemž tohoto určení se domáhala z toho důvodu, že odstoupení od smlouvy považovala za neplatné. Krajský obchodní soud v Praze rozsudkem ze dne 4.9.1998 žalobu o určení vlastnického práva k nemovitostem pro úpadce zamítl, když toto rozhodnutí potvrdil v odvolacím řízení Vrchní soud v Praze rozsudkem ze 6.10.1999. Nejvyšší soud pak zamítl rozhodnutím ze dne 12.3.2001 dovolání úpadce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze. Z odůvodnění rozhodnutí Krajského obchodního soudu a zejména z odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze je nepochybné, že žalobce platně odstoupil od smlouvy o prodeji podniku, kterou uzavřel s úpadcem, protože úpadce nezaplatil sjednanou kupní cenu; žalobce se tak stal opětovně vlastníkem prodáváného podniku včetně výše popsanych nemovitostí. Společnost US GIFT, s.r.o., v době, kdy byla v evidenci katastru nemovitostí zapsána jako vlastník dotčených nemovitostí, a prvá žalovaná uzavřely dne 19.4.1994 smlouvu o půjčce ve výši 30.000.000,- Kč a zástavní smlouvu, na základě které zatížily nemovitosti zástavním právem k zajištění pohledávky z této smlouvy o půjčce. Dne 26.10.1995 pak uzavřely smlouvu o půjčce ve výši 8.000.000,- Kč a také zástavní smlouvu, kterou zatížily nemovitosti zástavním právem k zajištění pohledávky z této smlouvy o půjčce. Odvolatel opětovně vyjádřil názor, že zástavní práva váznoucí podle zápisu v katastru nemovitostí na dotčených nemovitostech v jeho vlastnictví neexistují z důvodu neexistence zajišťovaných pohledávek, resp. neplatnosti zástavních smluv samotných od samotného počátku. Argumentoval tím, že i přes zápis do katastru nemovitostí se úpadce nikdy nestal oprávněným vlastníkem části podniku, který mu měl být převeden do vlastnictví smlouvou o prodeji části podniku ze dne 1.3.1994, tedy ani vlastníkem předmětných nemovitostí, protože odstoupením od smlouvy došlo k jejímu zrušení od počátku. Smlouvu o prodeji části podniku pak považuje za neplatnou také z toho důvodu, že Aleš S. [redacted], který ji dne 1.3.1994 za společnost US GIFT, s.r.o., podepsal, nebyl již v době jejího podpisu jednatelem společnosti a neměl tudíž oprávnění za společnost jednat. Poukazoval na to, že tuto skutečnost žalobce zjistil ze zápisu společnosti US GIFT, s.r.o., v obchodním rejstříku, z něhož se podává, že Aleš S. [redacted] byl již dne 16.12.1993 vymazán z obchodního rejstříku, tedy musel být z funkce jednatele společnosti odvolán, případně na ni rezignovat ještě před tímto datem. Zánik oprávnění Aleše S. [redacted] k jednání za jmenovanou společnost vyplývá z ustanovení § 13 odst. 1 § 133 a násl. obch. zák. Jednání jmenovaného tak nemohlo být

jednáním za právnickou osobu, protože v době uzavření smlouvy nebyl statutárním zástupcem společnosti ve smyslu § 133 a násl. obchod. zák. Současně nebylo prokázáno, že by mu k jednání vzniklo jiné oprávnění. Odvolatel se také dovolával relativní neplatnosti smlouvy stvrzením, že prodávající byl uveden kupujícím v omyl, neboť vycházel z rozhodující skutečnosti pro uzavření smlouvy o prodeji části podniku – schopnosti kupujícího uhradit kupní cenu ve výši 125,000.000,- Kč. Má za to, že z okolností případu je zřejmé, že kupující v době uzavření smlouvy tyto prostředky neměl k dispozici, neměl ani zajištěno jejich získání tak, aby byl schopen zaplatit kupní cenu do 31.5.1994, jak se ve smlouvě zavázal. Podle názoru odvolatele je proto zřejmé, že jednání společnosti US GIFT, s.r.o., v rámci veřejné soutěže a zejména při uzavírání smlouvy lze považovat za jednání, kterým uvedla žalobce v omyl ve smyslu § 49a obč.zák. Odvolatel vyjádřil názor, že pro neplatnost smlouvy o prodeji částí podniku jsou neplatné i smlouvy navazující, resp. z ní vyplývající; následkem je neplatnost všech dalších dispozičních úkonů, které s dotčenými nemovitostmi učinila US GIFT, s.r.o., protože nebyla vlastníkem a tudíž osobou neoprávněnou k vlastnickým úkonům. Zástavní smlouva ze dne 19.4.1994 je podle odvolatele neplatná také z toto důvodu, že zástavní věřitelka nikdy neposkytla spol. US GIFT, s.r.o., půjčku ve výši 30,000.000,- Kč a uzavřená smlouva o půjčce byla zřejmě pouze smlouvou fiktivní. Toto stanovisko opírá o výpovědi svědků M. [redacted] a M. [redacted] bývalých jednatelů společnosti, kteří vypověděli, že smlouva o půjčce byla podepsána v bydlíšti prvé žalované, avšak k faktickému předání finančních prostředků nedošlo. Opačně tvrzení prvé žalované o poskytnutí uvedené částky považuje za nevěrohodné, neboť vůbec není zřejmé, z jakého zdroje měly tyto prostředky pocházet. Poukazoval i na skutečnost, že úpadce neměl tyto finanční prostředky k dispozici v době, kdy jednatelé M. [redacted] a M. [redacted] odstoupili z funkce - přestože stávající jednatel tvrdil, že tuto půjčku zaučtoval. Neudělal však nic pro vrácení finančních prostředků jmenovanými jednateli a prvá žalovaná, která byla poslední jednatelkou úpadce před prohlášením konkurzu, případný nárok na náhradu škodu proti nim nechala promlčet. Odvolatel se proto na základě těchto skutečností domnívá, že napadená zástavní smlouva byla uzavřena k zajištění neexistující pohledávky. Poznamenal, že do katastru nemovitostí bylo toto právo vloženo pouze z toho důvodu, že katastrální úřad není oprávněn zkoumat existenci půjčky, ale pouze zákonem vymezené formální náležitosti smlouvy. Zástavní smlouvu ze dne 26.10.1995 považuje rovněž za neplatnou již proto, že byla uzavřena tři dny poté, co žalobce odstoupil od smlouvy o prodeji části podniku, tedy v době, kdy již úpadce nebyl vlastníkem předmětných nemovitostí. Úpadce přesto uzavřel zástavní smlouvu a podal návrh na vklad zástavní práva do katastru, ačkoli o této skutečnosti prokazatelně věděly obě strany zástavní smlouvy, tj. prvá žalovaná i úpadce, protože byla oznámena osobně jednateli úpadce Radovanu T. [redacted] a prvé žalované. Navrhl, aby odvolací soud změnou napadeného rozhodnutí žalobě zcela vyhověl.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, že bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou a že splňuje náležitosti stanovené v ustanovení § 205 odst. 1 o.s.ř., způsobem vyplývajícím z ustanovení § 212 a § 212a o.s.ř. přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně i předcházející řízení, aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o.s.ř.). Dospěl k závěru, že nejsou podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu napadeného rozsudku.

Především je třeba uvést, že předpokladem úspěšnosti určovací žaloby podle § 80 písm. c / o.s.ř. je - jak správně dovodil soud I. stupně - existence naléhavého právního zájmu na určení na straně žalobce. Ustálená judikatura obecných soudů vychází ze závěrů, podle nichž naléhavý právní zájem je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo právo žalobce nebo právní vztah, na kterém je účasten, ohroženo, popřípadě tam, kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým. Vlastník zastavených nemovitostí má nepochybně naléhavý právní zájem na určení neexistence zástavního práva, které vážne

na těchto nemovitostech a je vloženo v katastru nemovitostí, vůči všem účastníkům zástavní smlouvy, neboť vyhovění žalobě by mělo příznivý dopad na jeho právní postavení. Závěr soudu I. stupně o existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení je správný a žalobce má věcnou legitimaci v tomto sporu.

Odvolateli lze přisvědčit, že soud I. stupně v rámci svých skutkových zjištění dostatečně nepřihlížel k uplatněným skutečnostem, které vyplynuly z provedených důkazů, což mohlo mít za následek nesprávné právní posouzení věci. Skutková zjištění soudu I. stupně neodpovídají provedeným důkazům, neboť hodnocení důkazů tímto soudem není v souladu s § 132 o.s.ř. K tomu je třeba zdůraznit, že důkazy hodnotí soud podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu co vyšlo zařazení najevo včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o.s.ř.). Hodnocení důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedením důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě hodnota věrohodnosti. Při hodnocení z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového vztahu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). K důkazům, které byly získány (opatřeny) nebo provedeny v rozporu z obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a o které nikoli. Při důkazu výpovědi svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlídnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, také k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečnosti, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce skutečnosti a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota vypovídat, odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům získaných na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazaných) skutečností. Z ustanovení § 157 odst. 2 o.s.ř. pak pro soud vyplývá povinnost v písemném vyhotovení rozsudku uvést, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení řídil.

Soud I. stupně se především dostatečně nezabýval skutečností, že žalobce odstoupil dne 23.10.1995 - před notářem a za účasti úpadce, jehož správce konkurzní podstaty je na straně druhého žalovaného, i první žalované - od smlouvy o prodeji části podniku úpadce ze dne 1.3.1994. Zejména nevyhodnotil, jaké byly právní následky tohoto právního úkonu žalobce. Pro posouzení právních následků odstoupení od smlouvy o prodeji podniku je přitom významné to, že obchodní zákoník nespojuje s odstoupením od smlouvy zpětné účinky a dispozice, které kupující učinil do té doby, nejsou odstoupením od smlouvy zpětně popřeny ani jinak dotčeny (§ 351 obch. zák.). V době od účinnosti smlouvy o prodeji podniku do účinnosti odstoupení od smlouvy byl kupující vlastníkem podniku. Odstoupením od smlouvy smlouva zaniká a pozbývá právních účinků; z toho plyne, že zánik práv nastává ze zákona (§ 351 och. zák.); Katastrální úřad má v tomto případě povinnost zánik práv v katastru vyznačit. Kupující přestává být vlastníkem podniku a na jeho straně se zcela změnil podmínky, ze kterých vycházel, když činil právní úkony týkající se podniku. Závěr soudu I. stupně o tom, že „zástavní smlouva ze dne 26.10.1995, která byla uzavřena již po platném odstoupení žalobce od smlouvy o prodeji podniku, je platná, neboť věřitelka byla v dobré víře o tom, že zástavce tj. US GIFT je oprávněn věc zástavit a to i přesto, že se zúčastnila jednání ze dne 23.10.1995, kde bylo odstoupení od smlouvy osvědčeno, neboť měla za to, že se jedná o možnost dalšího jednání o způsobu

doplnění kupní ceny žalobci“ je proto nepřesvědčivý a nemůže obstát. S odvolatelem lze také souhlasit, že soud I. stupně se nezabýval jím uplatněnými námitkami v řízení před tímto soudem, že smlouva o prodeji podniku nebyla platně uzavřena, protože Aleš S [redacted] který ji podepsal, neměl oprávnění jednat za jmenovanou společnost a tato společnost uvedla žalobce v omyl ohledně skutečnosti rozhodující pro uzavření smlouvy. Výtka odvolatele, že soud I. stupně vůbec nehodnotil a eliminoval výpovědi svědků M [redacted] a M [redacted] o tom, že smlouva o půjčce byla podepsána v bydlišti prvé žalované, avšak k faktickému předání finančních prostředků nedošlo, je rovněž opodstatněna. Soud I. stupně provedl těmito výpověďmi důkaz, avšak nevyložil, proč tyto výpovědi odmítl, ačkoli těmito výpověďmi žalobce prokazoval právně významné skutkové tvrzení, že smlouvy o půjčkách ze dne 19.4.1994 i ze dne 26.10.1995 byly pouze fiktivními. Závěr soudu I. stupně, že „druhá zástavní smlouva byla platně uzavřena, protože se žalobci nepodařilo prokázat, že došlo k platnému uzavření hlavních závazků, tj. smluv o půjčce ze dne 19.4.1994 a ze dne 26.10.1995, když poskytnutí půjček bylo doloženo pokladními doklady, účetnictvím US GIFT, zápisy v katastru nemovitostí a výpovědí svědků“, je nepřesvědčivý pro nedostatek odůvodnění.

S ohledem na výše uvedené odvolací soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatečná skutková zjištění i pro nedostatek důvodů (§ 221 odst. 1 písm a/ a c/ o.s.ř.), což je důvodem pro jeho zrušení a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení (§ 221 odst. 2 písm. a) o.s.ř.).

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

V Praze dne 20. února 2003

Mgr. Danuše Červenková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hůlová Lucie

[redacted]